

13. Osoba III. *Pl. Perf. i Plpf. Med.* albo *Pass.* kończy się w dial. ioń. i epic. zwyciężanie na αται, ατο, zam. νται, ντο, np. πεπείθεται, πεπαύεται, έβεβουλεύατο; często także Os. III. *Pl. Opt. Med.* czyli *Pass.* na οιατο zam. οιντο, np. τυπτοίαιτο zam. τύπτοινο. Podobnej zamianie uległo także w dial. ioń. zakończenie οντο, tak jednak, że o przeszło w ε, np. έβουλέατο zam. έβούλοντο. W Słowach na άω i έω skracalo się η w zakończeniach *Perf. i Plpf.*: ηνται, ηντο, w dial. ioń. na ε, np. οίκέαται zam. οικηται od οικέω, έτετιμέατο zam. έτετίμηντο od τιμάω. Zamiast αυται jest też w dial. ioń. έαται (zam. άαται), np. πεπτέαται zam. πέπτανται.

14. Osoba III. *Pl. Aor. Pass.* Zakończenie ησαν skracala się w dial. dor., często także u Epików i poetów, na εν, np. τράφεν zam. έτράφησαν. W *Optat.* zwyciężajnem jest to skrócenie nawet w języku powszechnym, np. τυφθείεν zam. —είησαν.

15. Osoba III. *Pl. Imper. Act.* na τωσαν, a *Med.* czyli *Pass.* na σθωσαν, skracala się także w dial. ioń. i dor. (u Homera zawsze) na των i σθων (§. 90. II. i §. 91. 5.), np. τυπτόντων zam. τυπτέτωσαν, πεποιθόντων zam. πεποιθέτωσαν, τυπτέσθων zam. τυπτέσθωσαν.

16. Długie Samogłoski Trybowe *Conjunctivu*: ω i η skracają się często w języku epickim według potrzeby wiersza na o i ε, np. ιομεν zam. ιωμεν, φιδιώμεσθα zam. —ωμεθα; στρέφεται zam. στρέφεται.

17. *Optat. Aor. I. Act.* kończył się w dial. col. na εια, ειας, ειε itd., Osoba III. *Pl.* ειαν, — zam. αιμι, αις, αι — αιεν.

18. *Infinitiv.* Pierwiastkowem pełnem zakończeniem *Infinitivu Act.* jest: μεναι, a ze samogłoską Trybową: έμεναι, które się znajduje w dial. epic., dor. i col. Zakończenie to skracala się częścią na μεν (έμεν), częścią na ναι. W języku epickim napotyka się już zakończenie ειν, powstałe z έμεν, a w Kontrakcyi i w *Aor. II.*: έειν i ειν. W *Praes.*, *Fut.* i *Aor. II.* wtrąca się przed owemi zakończeniami samogłoska Trybowa ε, a zatem: έμεναι, έμεν, np. τυπτ-έ-μεναι, τυπτ-έ-μεν; τυψ-έ-μεναι, τυψ-έ-μεν; ειπέμεναι, ειπέμεν. —

Słowa na άω i έω, ściągając charakterystyczną samogłoskę α i ε z zakończeniem έμεναι, mają *Infm.* na ήμεναι, np. γυήμεναι (γούω), φιλήμεναι (φιλέω), φορήμεναι, φορήναι (zam. φορέειν od φορέω).

Infm. Aor. Pass. kończy się w języku epickim także na μεναι, zamiast na ναι, tak, iż całe zakończenie ήμεναι odpowiada powyższemu *Infinitivowi* Słów na άω i έω, np. τυπήμεναι zam. τυπήναι. Doryjezykowie mają formę skróconą ήμεν, np. τυπήμεν. W Słowach na μι łączy się zakończenie μεν i μεναι w *Praes.* i *Aor. II. Act.* bezpośrednio z samogłoską Zródłosłową, np. τιθέ-μεν, τιθέ-μεναι; ιστά-μεν, ιστάμεναι; διδύ-μεν, διδόμεναι; δεικνύμεν, δεικνύ-μεναι; θέ-μεν, θέ-μεναι; δύ-μεν, δύ-μεναι. Wyjątek stanowi *Infm. Aor. II. Act.* od ιστημι i *Aor.* na ον, który i tu zatrzymuje samogłoskę długą, np. στή-μεν, στή-μεναι; δύ-μεν, δύμεναι (zam. στήναι, δύναι).

19. Obok formy na έμεναι i έμεν mieli Doryjezycy przytarta z tamtą na εν, np. άγεν zam. άγειν; *Fut.* άρμούσεν; *Aor. II.* ιδέν zam. ιδειν, λαβέν zam. λαβειν itd. Theokrit na col. zakończenie ην, np. χαιρήν, *Aor. II.* λαβήν zam. χαιρειν, λαβειν.

20. Zakończenie *Infm. Aor. Pass.*: ήμεναι, ήμεν przytarło się w dial. dor. na ην, wtenczas jednak tylko, kiedy poprzedza zgłoska długa, np. μεθύσθην, zam. —ιθηναι. *Infm. Perf. Act.* kończy się w dial. dor. i col. już to na ην, już to na ειν, np. τεθεωρήχην, γεγόνειν zam. τεθεωρηχέναι itd.